

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1 Begripsomschrijvingen

In lid 1 wordt bij het beschrijven van de begrippen die in de verordening voorkomen zoveel als mogelijk aangesloten bij de begripsbepalingen uit de Wet werk en bijstand (WWB), de Wet inburgering (Wi), de Wet van 13 september 2012 tot wijziging van de Wet inburgering en enkele andere wetten in verband met de versterking van de eigen verantwoordelijkheid van de inburgeringsplichtige (Stb. 2012, 430) en de daarop berustende regelingen (het Besluit inburgering en de Regeling inburgering), en de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Daar waar mogelijk wordt naar de betreffende artikelen in de WWB, de Wi of de Wet van 13 september 2012 (Stb. 2012, 430) verwezen.

Artikel 2 Opdracht aan dagelijks bestuur

Lid 1

De WWB geeft aan het dagelijks bestuur de verantwoordelijkheid voor het bieden van ondersteuning en een voldoende gevarieerd aanbod van voorzieningen aan de doelgroep. De leden van de doelgroep moeten in de ISD gemeenten woonachtig zijn. Hoewel leden van de doelgroep aanspraak kunnen maken op ondersteuning is er geen afdwingbaar recht op ondersteuning op de manier zoals belanghebbende het zich bij voorkeur zou wensen.

Lid 2

Het dagelijks bestuur kan bij het bepalen van het aanbod van voorzieningen prioriteiten stellen in verband met de financiële mogelijkheden en met maatschappelijke, economische en conjuncturele ontwikkelingen.

Artikel 3 Beleidsplan

Lid 1

De doelstellingen en de daarmee beoogde resultaten worden in een beleidsplan vastgelegd. In het kader van het duale stelsel wordt dit beleidsplan vastgesteld door het dagelijks bestuur.

Lid 2

Het tweede lid biedt de basis voor de verantwoording van het beleid.

Deze verantwoording kan onderdeel uitmaken van het programmaverslag. Het programmaverslag maakt onderdeel uit van de haarrekening, waarin door de ISD verantwoording wordt afgelegd over de beleidsuitvoering van het afgelopen kalenderjaar en dat door het dagelijks bestuur uiterlijk 1 mei volgend op het jaar van de uitvoering ter vaststelling aan het algemeen bestuur wordt aangeboden onder gelijktijdige toezending aan de ISD gemeenteraden.

Artikel 4 Subsidieplafonds en plafonds betreffende voorzieningen

Leden 1 en 2

De gemeente (ISD) kan, om de financiële risico's te beheersen, een verdeling maken van de middelen over de verschillende voorzieningen. Dit kan in het beleidsplan gebeuren (zie artikel 3 van deze verordening). Een subsidieplafond geldt voor voorzieningen die subsidies inhouden. Het tweede lid creëert daarom tevens de mogelijkheid om een plafond in te stellen voor het aantal personen dat in aanmerking kan komen. Hierbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan het maximeren van het aantal re-integratie- en participatiebanen. Een subsidieplafond dient wel bekend gemaakt te worden vóór de periode waarvoor deze geldt (art. 4:27 lid 1 Awb).

Lid 3

De WWB stelt dat het ontbreken van financiële middelen geen reden kan zijn voor de afwijzing van een aanvraag. De gemeente (ISD) dient dan na te gaan welke alternatieven er beschikbaar zijn. Dit houdt dus in dat er geen algemeen plafond ingesteld kan worden. Wat wel kan is dat per voorziening een plafond wordt ingebouwd; dit laat de mogelijkheid open dat er op een ander vlak aan de aanvrager wel ondersteuning kan worden geboden.

Bij dit artikel wordt uitgegaan van de bevoegdheid van het dagelijks bestuur om plafonds in te stellen. Een mogelijkheid is dat bij de vaststelling van de plafonds wordt verwezen naar de bedragen die in het beleidsplan of in de begroting voor de verschillende voorzieningen worden gereserveerd.

Artikel 5 Aanspraak op ondersteuning

Leden 1 en 2

De WWB stelt niet zo expliciet dat de aanspraak op voorzieningen in de verordening geregeld moet worden. Immers, het is ook al in de WWB zelf geregeld. Omwille van de overzichtelijkheid worden deze voorzieningen toch in de verordening weergegeven. Meer in abstracte zin geeft dit artikel ook de reikwijdte van de ondersteuning weer. Deze kan zowel preventief (behoud van arbeid) als curatief (verwerven van arbeid) van aard zijn. Dit houdt in dat het dagelijks bestuur ook ondersteuning kan inzetten om (terug)val in de bijstand te voorkomen.

Ondersteuning wordt geboden door het aanbieden van een traject, waarbij zo nodig voorzieningen worden ingezet of door het bieden van praktische hulp, advies of doorverwijzing naar andere instanties.

Artikel 6 Uitbreiding doelgroep

Leden 1 en 2

Onder de Wet Participatiebudget is de doelgroep aanmerkelijk uitgebreid. Deze beperkt zich niet alleen tot de doelgroepen van de drie materiewetten (WWB, Wi en WEB), maar

tot de doelgroep behoort iedere Nederlander of daarmee gelijkgestelde van 18 jaar en ouder en onder voorwaarden ook 16- en 17-jarigen. Daarbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen uitkeringsgerechtigden of werkenden. Door de systematiek van de verordening kan het dagelijks bestuur bij uitvoeringsbesluit op een eenvoudige en snelle wijze bepalen welke doelgroepen naast de expliciet in de verordening gedefinieerde ook aanspraak hebben op ondersteuning.

Artikel 7 Verplichtingen doelgroep, verlaging van de uitkering en terugvordering

Lid 5

Voor Nuggers, Anw-ers en personen in gesubsidieerde arbeid kan de gemeente (ISD) de uitkering niet verlagen als maatregel. Daarom is in het vijfde lid de mogelijkheid opgenomen dat in die gevallen het dagelijks bestuur (een deel van) de kosten bij de betrokken persoon in rekening kan brengen.

Artikel 8 Algemene bepalingen over voorzieningen

Lid 2

In het tweede lid wordt wederom de reikwijdte van het palet aan voorzieningen aangegeven.

Onderdeel a. spreekt zowel over het verwerven als behouden van arbeid, waarmee wordt aangegeven dat ook voorzieningen kunnen worden ingezet in de preventieve sfeer.

Onderdeel b. spreekt over voorzieningen ter verbetering of behouden van de positie op de arbeidsmarkt of binnen de maatschappij. Gedacht kan dan onder meer worden aan leerwerktrajecten en scholingen, maar ook aan een resocialisatie traject, wanneer een sociaal isolement dreigt.

Onderdeel c. meldt voorzieningen om belemmeringen weg te nemen. Daarbij kan onder meer worden gedacht aan een schulddienstverleningstraject, voor zover is vastgesteld dat de schulden een belemmering binnen de verdere arbeidintegratie van betrokkene vormen.

Onderdeel d. beidt de mogelijkheid om wachtlijsttrajecten voor Wsw-geïndiceerden die tot de doelgroep behoren vorm te geven en onderdeel e. spreekt voor zich.

In de WWB zijn t.a.v. gesubsidieerde arbeid verder geen specifieke eisen opgenomen.

Ondanks het vervallen van de landelijke regelgeving op dit punt blijft de Europese regelgeving gelden. Op grond van de EU-regelgeving worden overheidssubsidies onder bepaalde omstandigheden aangemerkt als staatssteun. In de in de aanhef van de verordening aangehaalde beleidsaanbeveling is ondermeer aangegeven in welke situaties loonkostensubsidie buiten de Europese regelgeving vallen.

De beleidsaanbeveling is vooral bedoeld om de administratieve last te beperken. Door de beleidsaanbeveling in de verordening op deze wijze te incorporeren, hoeft de subsidieregeling niet ter goedkeuring te worden voorgelegd aan de Europese Commissie en hoeft er geen samenvatting van de regeling aan de Commissie te worden toegestuurd.

Lid 3

in het derde lid wordt het palet aan voorzieningen nog uitgebreid met voorzieningen die bepaalde met de arbeidsinschakeling noodzakelijk verbandhoudende kosten kunnen dekken.

Onderdeel a. ziet daarbij vooral op de kosten die de betrokkene moet maken om deel te kunnen nemen aan de voorziening. Denk daarbij aan reiskosten, kosten voor kinderopvang of zelfs – indien noodzakelijk – verhuiskosten.

Onderdeel b. ziet op de kosten die noodzakelijkerwijs moeten worden gemaakt om de aard en omvang van de eventueel in te zetten voorziening te bepalen. Denk hierbij onder meer aan een assessment.

Onderdeel c. ziet tenslotte op kosten in verband met de loonvormende arbeid. Gedacht moet dan worden aan de werkgeverskosten die rechtstreeks verband hebben met de arbeidsinschakeling activiteiten van een persoon uit de doelgroep.

Lid 4

Het vierde lid geeft aan dat het dagelijks bestuur een voorziening kan beëindigen en in welke gevallen zij dat kan doen. Onder beëindigen wordt hierbij ook verstaan het opzeggen van een arbeidsovereenkomst bij een detachingsbaan. Bij deze laatste wijze van beëindigen dienen vanzelfsprekend de toepasselijke bepalingen uit het arbeidsrecht en de eventueel aanwezige rechtspositieregeling in acht te worden genomen.

Artikel 9 Werken met behoud van uitkering

De doelstelling van dit artikel is leer- en werkervaringsprojecten mogelijk te maken zonder dat dit financiële gevolgen heeft voor uitkeringsgerechtigden. Hierbij kan gedacht worden aan stageplaatsen waardoor een opleiding door praktijkervaring ondersteund kan worden. Een dergelijke ervaringsplaats vormt een eerste fase in een traject naar regulier werk.

Artikel 10 Vrijwilligerswerk

Lid 1

Vrijwilligerswerk met behoud van uitkering kan een nuttig instrument zijn om werkritme op te doen of te laten behouden. Het kan ingezet worden (of toegestaan worden) als uitstroom naar algemeen geaccepteerde arbeid niet mogelijk is, of als dat pas op middellange of lange termijn mogelijk is.

Wat is vrijwilligerswerk

Vrijwilligerswerk heeft een aantal essentiële kenmerken, het is werk dat:

- Onbetaald is en in sommige gevallen onverplicht
- In georganiseerd verband plaatsvindt

- Ten behoeve van anderen of de samenleving wordt verricht
- Een verplicht karakter kan hebben door verbonden te zijn aan de WWB?IOAW?IOAZ uitkering

Georganiseerd verband wordt genoemd om vrijwilligerswerk te onderscheiden van zgn. informele activiteiten bv hulp aan de buren of zorg voor een ziek familielid (mantelzorg).

Lid 2

Voor het verrichten van vrijwilligerswerk kan het dagelijks bestuur een onkostenvergoeding verstrekken tot het in de WWB omschreven wettelijk maximum per jaar. Deze vergoeding is onbelast en heeft geen negatieve effecten ten aanzien van aanspraken op inkomensafhankelijke regelingen. Deze onkostenvergoeding wordt overeenkomstig artikel 31 lid 2 sub k WWB niet gerekend tot de middelen van belanghebbende.

Artikel 11 Onbeloonde maatschappelijke nuttige werkzaamheden

De gemeente (ISD) kan op grond van artikel 9 WWB aan iemand die bijstand krijgt diverse ver-plichtingen opleggen. Een hiervan is de plicht tot het leveren van een tegenprestatie naar vermogen (“iets terugdoen voor je uitkering”).De bijstandsgerechtigde moet dan onbeloonde maatschappelijk nuttige werkzaamheden verrichten. Het dagelijks bestuur kan hier eigen regels over maken.

Artikel 12 Sociale activering

Volgens de WWB dient ook sociale activering uiteindelijk gericht te zijn op arbeidsinschakeling. Voor bepaalde doelgroepen is arbeidsinschakeling voorsnog een te hoog gegrepen doel. In het kader van sociale activering en het voorkomen van sociaal isolement kan het voor deze uitkeringsgerechtigden noodzakelijk zijn om deel te nemen aan een andere activiteit. Hierbij kan onder andere gedacht worden aan het volgen van een cursus en het deelnemen aan het verenigingsleven.

Artikel 13 Scholing of scholing/opleiding bij additionele arbeid

Lid 1

Uitgangspunt is de kortste weg naar uitstroom naar reguliere algemeen geaccepteerde arbeid, waaronder ook gesubsidieerde arbeid. Als het vinden van algemeen geaccepteerde arbeid niet lukt, komt pas scholing aan de orde. Bij de beoordeling van scholing staat arbeidsrelevantie voorop.

Lid 2

Het dagelijks bestuur dient bij voorrang de re-integratie/participatieplicht voor alleenstaande ouders zonder statkwalificatie, die de volledige zorg hebben voor een of meer tot zijn laste komende kinderen tot vijf jaar en die om ontheffing van de

arbeidsplicht hebben verzocht, tenminste in te vullen met scholing of opleiding die de toegang tot de arbeidsmarkt bevordert, mits dit niet de krachten of bekwaamheden van de alleenstaande ouder te boven gaat. Welke scholing in individuele gevallen zal worden aangeboden is afhankelijk van de individuele omstandigheden en wordt bepaald door het dagelijks bestuur in samenspraak met de alleenstaande ouder.

Lid 3

Wanneer de uitkeringsgerechtigde niet beschikt over een startkwalificatie staat dit veelal de duurzame arbeidsinschakeling in de weg. In artikel 10a vijfde lid, WWB wordt bepaald dat scholing of opleiding onderdeel uit moet maken van een participatieplaats en dat gemeenten de plicht hebben scholing of opleiding aan te bieden aan betrokkenen zonder startkwalificatie op een participatieplaats. Deze scholing moet gericht zijn op het vergroten van de kansen op de arbeidsmarkt. Er hoeft geen scholing of opleiding aangeboden te worden indien deze naar het oordeel van het college (dagelijks bestuur) niet bijdraagt aan de kansen op de arbeidsmarkt. Onder scholing of opleiding vallen al die vormen van onderricht die de kansen op de arbeidsmarkt vergroten. Het dagelijks bestuur kan nader regels hieromtrent stellen.

Het (niet) aanbieden van scholing door het dagelijks bestuur is overigens géén besluit in de zin van de Awb. In de wet wordt namelijk gesproken over het aanbieden van scholing en niet van vaststellen. Een aanbod sec is niet gericht op een rechtsgevolg. Verstrekking van de premie en verlenging van de participatieplaats vloeien rechtstreeks voort uit artikel 10a WWB en hebben daarmee wel een zelfstandig rechtsgevolg en zijn dus wel een besluit in de zin van de Awb.

Artikel 14 Inkomstenvrijlating

Het dagelijks bestuur is bevoegd de inkomsten van uitkeringsgerechtigden die in deeltijd werken voor een deel vrij te laten. De vrijlating wordt in artikel 31, tweede lid, sub n WWB beperkt tot het individueel toe te kennen recht van maximaal 6 maanden vrijlating en bedraagt maximaal 25% van de inkomsten per maand, met een maximum van een jaarlijks te indexeren door het Rijk vastgesteld bedrag.

Er kan een lagere vrijlating dan de maximale worden toegekend. Individueel moet zijn vastgesteld, dat deeltijdwerk bevorderlijk is voor de re-integratie (participatie) van betrokkene. Doel hiervan is om mensen met een uitkering te stimuleren een gehele of gedeeltelijke baan te accepteren.

Artikel 15 Aanvullende inkomstenvrijlating voor alleenstaande ouders

Alleenstaande ouders kunnen een beroep doen op de verlengde vrijlating van 12,5% van de arbeidsinkomsten tot een wettelijk vastgesteld maximum bedrag per maand voor een maximale periode van 30 maanden overeenkomstig en onder de voorwaarden van artikel 31, tweede lid onderdeel r, van de WWB.

Deze voorzieningen gelden niet voor jongeren. Zie artikel 18 van deze verordening.

Artikel 16 Premies algemeen

Dit artikel biedt de ruimte premies aan werkgevers te verstrekken. In dit artikel is een maximum premie opgenomen.

Artikel 17 Activeringspremies

Leden 1 en 2

In deze verordening is ervoor gekozen het verstrekken van premies in algemene zin te regelen.

De criteria en de doelgroepen worden omschreven in beleidsregels (met uitzondering overigens van het bepaalde in leden 3 en volgende; zie daarvoor hierna).

Deze premie is onbelast en telt dus ook niet mee bij de toepassing van inkomensafhankelijke regelingen.

Het premiebeleid is afgestemd op de verschillende activiteiten die in het kader van activering verricht worden. De hoogte van de premie kan variëren en aan bepaalde activiteiten kan in het geheel geen premie worden verstrekt.

Leden 3 t/m 6

Artikel 8 van de WWB – verlangt van de gemeenteraad dat zij regels stelt met betrekking tot de hoogte van de premie bedoeld in artikel 10a, zesde lid, van de WWB. Daarbij vraagt artikel 8, tweede lid, van de WWB specifiek om regels te stellen met betrekking tot de hoogte van de premie in relatie tot de armoedeval. Daarnaast geeft de Memorie van Toelichting aan dat deze regels tevens kunnen zien op de hoogte van de premie in relatie tot de inspanningen van de betrokkene.

In leden 3 tot en met 6 is voorzien in regelgeving. Een regeling waarbij een relatie wordt gelegd tussen de hoogte van de premie en de inspanningen van betrokkene is – mede gelet op de beperkte hoogte van de premie – achterwege gelaten.

Er is verder specifiek voor gekozen om geen daadwerkelijke regels met betrekking tot de hoogte van de premie in relatie tot de armoedeval op te nemen, anders dan dat deze premie maximaal telkens

€ 300 mag bedragen. Een premie van maximaal dien aard vormt immers geen risico met betrekking tot de armoedeval. Daartoe wordt ook steun gevonden in de parlementaire behandeling, waarin de staatssecretaris overwoog dat:

“de Nederlandse gemeenten op dit moment in het kader van de Wet werk en bijstand – want daar kennen wij dit instrument al – een praktijk kennen van een gemiddelde premie van zo’n € 600 per persoon die een baan vindt. Dat is geen bedrag waarover je je heel veel zorgen moet maken ten aanzien van armoedevaleffecten. Ten tweede geeft deze aanpak op zichzelf geen aanleiding om andere redenen te denken dat

armoedevaleffecten zullen optreden, omdat op deze manier iemand de mogelijkheid krijgt om zowel horizontaal als verticaal uit te stromen. Het horizontaal uitstromen is uitstromen naar een inkomenspositie die vergelijkbaar is met wat iemand heeft met bijstand plus een premie. Hij moet die kans grijpen, want als hij dat niet doet, is er alleen nog een uitstroom naar beneden mogelijk, namelijk naar de bijstand. Dan is hij ver van huis. Het loont dus niet om die stap te zetten. Een andere mogelijkheid om uit te stromen is dat iemand vervolgens in een hoger cao-loon terechtkomt. Dat loont echt de moeite. Dan hebben wij bereikt wat wij willen bereiken. Ook de gemeenten hebben er belang bij om rustig aan te doen met de premies, want naarmate de premies een armoedevaleffect in de hand werken, wordt er geen uitstroom uit de bijstand bereikt en schiet de gemeente dus in eigen voet, want dan moet zij de kosten opbrengen.”
(Tweede Kamer, Handelingen 2008 – 2009, 31577, nr 21, p. 1700)

De nadere vaststelling van de hoogte van de premie is overgelaten aan het dagelijks bestuur. Daarbij is, zoals vermeld, een maximale grens aangegeven van telkens € 300. Dit komt overeen met een maximale premie van € 600 jaarlijks. Aldus zullen niet of nauwelijks armoedevaleffecten optreden.

Hier is niet de mogelijkheid opgenomen om van de organisatie waar de betrokkene zijn werkzaamheden verricht een bijdrage te vragen in de uit te keren premie. Weliswaar achtte het (toenmalige) kabinet het vanzelfsprekend dat degene voor wie de werkzaamheden worden verricht na het eerste jaar een vergoeding betaalt aan het college (dagelijks bestuur), echter de ervaring leert dat werkgevers niet zitten te wachten op participatiebanen (het kost meer tijd dan dat het oplevert).

Artikel 18 Voorzieningen voor jongeren

Een aantal van de genoemde voorzieningen kan voor jongeren tot 27 jaar niet worden ingezet. Voor hen behoren de volgende “incentives” niet tot het re-integratie(participatie) instrumentarium:

- inkomstenvrijlating
- premies
- vrijlating van onkostenvergoedingen van vrijwilligerswerk
- plaatsing in participatieplaatsen

Dit is conform de bedoeling van de wetgever en conform artikel 31, vijfde lid, van de WWB waarin is geregeld dat deze middelen voor jongeren niet buiten beschouwing worden gelaten bij de algemene bijstandsverlening.

Artikel 19 De informatieverstrekking aan inburgeringsplichtigen

De gemeente heeft als taak de inburgeringsplichtigen in haar gemeente goed te informeren over de rechten en plichten die voortvloeien uit de Wi (en de Wet van 13 september 2012). De Wi laat gemeenten vrij om zelf te bepalen op welke wijze de informatievoorziening wordt georganiseerd. Wel bepaalt de Wi dat de gemeenteraad bij

verordening regels vaststelt over de informatieverstrekking door de gemeente. Dit artikel in de verordening vormt de uitwerking van deze verplichting.

Artikel 20 Aanwijzen van de doelgroepen

Vanaf 1 januari 2013 is het dagelijks bestuur alleen verplicht een inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening aan te bieden aan asielgerechtigden en een inburgeringsvoorziening aan geestelijk bedienaren die vóór 1 januari 2013 inburgeringsplichtig zijn geworden. Dit vloeit voort uit artikel X van de Wet van 13 september 2012.

Artikel 21 De samenstelling van de inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening

Lid 1 t/m 3

In de verordening moeten regels worden gesteld met betrekking tot de vaststelling door het dagelijks bestuur van een passende inburgeringsvoorziening of taalkennisvoorziening, met in begrip van de totstandkoming en samenstelling van die voorziening (artikel 19, vijfde lid, onderdeel b, Wi). In dit artikel worden de kaders vastgesteld waarbinnen het dagelijks bestuur de opdracht heeft voor de asielgerechtigde inburgeringsplichtige, een op de persoon toegesneden inburgeringsvoorziening samen te stellen.

De samenstelling van de inburgeringsvoorziening voor geestelijk bedienaren wordt geregeld bij ministeriële regeling. Gemeenten hebben dus niet de mogelijkheid om de inburgeringsvoorziening die zij aan geestelijk bedienaren aanbieden naar eigen inzicht vorm te geven.

In de Wi is geregeld waaruit de inburgeringsvoorziening in ieder geval moet bestaan. (Een cursus die toe leidt naar het inburgeringsexamen of het staatsexamen Nederlands als tweede taal I of II en het eenmaal kosteloos afleggen van dat examen maakt deel uit van de inburgeringsvoorziening. En voor asielgerechtigde inburgeringsplichtigen is maatschappelijke begeleiding verplicht onderdeel; artikel 19 lid 6).

Lid 4 t/m 6

Wat betreft de bijkomende faciliteiten die het dagelijks bestuur als onderdeel van de inburgerings- of taalkennisvoorziening aan inburgeraars kan aanbieden, kan worden gedacht aan bijvoorbeeld trajectbegeleiding en andere re-integratievoorzieningen (omschreven in artikel 8 e.v.).

Dit zal vooral van belang zijn bij inburgeraars die een inburgerings- of taalkennisvoorziening krijgen aangeboden in combinatie met een voorziening gericht op arbeidsinschakeling (re-integratie).

Het zesde lid bepaalt dat ook kosten van flankerende inburgeringsvoorzieningen (bijvoorbeeld reiskosten) onderdeel van de inburgeringsvoorziening kunnen zijn.

Artikel 22 Het persoonlijk inburgeringsbudget (PIB)

Artikel 19, tweede lid, Wi bepaalt dat de inburgerings- of taalkennis-voorziening op verzoek van de inburgeringsplichtige in de vorm van een persoonlijk inburgeringsbudget (PIB) kan worden aangeboden. Het PIB wordt gezien als geschikt instrument om invulling te geven aan meer maatwerk en meer eigen verantwoordelijkheid van de inburgeraar bij de vormgeving en invulling van zijn inburgeringstraject. De inburgeraar legt namelijk zelf in een voorstel neer hoe hij zijn inburgering vorm wil geven (het inburgeringsprogramma). Een PIB veronderstelt dus motivatie en eigen initiatief bij de inburgeraar. Zijn voorstel behoeft de instemming van het dagelijks bestuur. Zo houdt het dagelijks bestuur de regie. Op grond van de artikelen 19, vijfde lid, Wi dient de gemeenteraad bij verordening regels te stellen over de procedure en criteria die worden gehanteerd bij verzoeken om een PIB.

Lid 1

Het eerste lid regelt op welke wijze verzoeken van de inburgeringsplichtige om toekenning van een PIB worden ingediend respectievelijk behandeld (procedure).

Lid 2

Het tweede lid legt de criteria vast aan de hand waarvan het dagelijks bestuur een inburgeringsprogramma (de basis voor een PIB) beoordeelt. De eerste eis is dat het door de inburgeringsplichtige ingediende inburgeringsprogramma passend is om toe te leiden naar het inburgeringsexamen, Staatsexamen NT2 of passend is om de Nederlandse taal te verwerven die nodig is om de mbo-opleiding (niveau 1 of 2) met goed gevolg af te kunnen ronden.

De tweede eis is dat het reguliere inburgeringsprogramma dat wordt aangeboden door het dagelijks bestuur niet of onvoldoende aansluit op de behoefte van de inburgeraar. De inburgeraar wil bijvoorbeeld graag deelnemen aan het inburgeringsprogramma dat binnen het bedrijf van zijn werkgever wordt aangeboden.

De derde eis houdt in dat het inburgeringsprogramma concreet en haalbaar (realistisch) moet zijn. Concreet wil zeggen dat de behoeften/ambities (het doel) vertaald zijn in specifieke stappen die naar dat doel leiden. Haalbaar wil zeggen dat de inburgeraar het programma succesvol kan doorlopen en afronden, gezien de persoon (taalniveau, leerbaarheid, ambities) en zijn/haar omstandigheden.

Volgens de vierde eis moeten de kosten die zijn gemoeid met het inburgeringsprogramma aanvaardbaar zijn. Het dagelijks bestuur beoordeelt dit en kan hierover (op grond van het vierde lid) nadere regels stellen.

Lid 3

Artikel 4.27, derde lid, van het Besluit inburgering bepaalt dat de gemeenteraad bij verordening bepaalt wie als enige partij of partijen met het inburgeringsbedrijf een overeenkomst met betrekking tot de inburgering van de inburgeringsplichtige of vrijwillige inburgeraar sluit. Het derde lid regelt dat het dagelijks bestuur een overeenkomst sluit met het inburgeringsbedrijf wanneer de inburgerings- of taalkennisvoorziening in de vorm van een PIB wordt toegekend. Het dagelijks bestuur

heeft de regie bij toekenning van een PIB. Deze regiefunctie wordt benadrukt door het dagelijks bestuur de overeenkomst met het inburgeringsbedrijf te laten sluiten. In de overeenkomst worden de afspraken op bijvoorbeeld het vlak van het doel, de duur van de inburgering en controle geregeld.

Lid 4

Het vierde lid bepaalt dat het dagelijks bestuur nadere regels kan stellen omtrent het PIB.

Artikel 23 De inning van de eigen bijdrage

Lid 1 t/m 3

In de verordening moeten regels worden gesteld die betrekking hebben op de inning van de eigen bijdrage van de inburgeringsplichtige door het dagelijks bestuur en de mogelijkheid van betaling in termijnen. De hoogte van de eigen bijdrage die is verschuldigd door inburgeringsplichtigen is vastgelegd in de Wi en bedraagt € 270 (dit bedrag kan bij algemene maatregel van bestuur worden gewijzigd). In het eerste lid van dit artikel van de verordening wordt geregeld dat de inburgeringsplichtige het recht heeft de eigen bijdrage in zes termijnen te betalen. Het dagelijks bestuur kan over de inning van de eigen bijdrage nadere regels stellen.

Lid 4

In het vierde lid staat dat de vrijwillige inburgeraar geen eigen bijdrage is verschuldigd (artikel 24e, tweede lid Wi).

Artikel 24 Opleggen van verplichtingen

Dit artikel vormt de uitwerking van artikel 23, derde lid, Wi dat bepaalt dat de gemeenteraad bij verordening regels stelt over de rechten en plichten van de inburgeringsplichtige voor wie een inburgerings- of taalkennisvoorziening is vastgesteld. Dit artikel delegeert de bevoegdheid aan het dagelijks bestuur om de verplichtingen die in het artikel worden genoemd aan inburgeringsplichtigen in het kader van een inburgerings- of taalkennisvoorziening op te leggen. Het dagelijks bestuur legt deze verplichtingen vast in de beschikking tot de toekenning van de inburgerings- of taalkennisvoorziening.

Artikel 25 De procedure van het doen van een aanbod

Dit artikel bevat enkele procedurele bepalingen die er voor moeten zorgen dat het doen van een aanbod aan inburgeringsplichtigen op zorgvuldige wijze gebeurt. Dit is van belang omdat zo'n aanbod de start is van een procedure die – als het goed is – leidt tot een besluit tot het toekennen van een inburgerings- of taalkennisvoorziening.

Een inburgeraar is overigens niet verplicht is om het aanbod bedoeld in het eerste lid te accepteren. De verordening is namelijk een zogenaamde 'aanbodverordening'. Daarbij heeft de inburgeraar de vrijheid om een aangeboden inburgeringsvoorziening te weigeren. In dat geval zal hij zich zelfstandig moeten voorbereiden op het inburgeringsexamen.

Voor inburgeringsplichtigen is een beschikking het 'sluitstuk' van de procedure van het doen van een aanbod.

Artikel 26 De hoogte van de bestuurlijke boetes voor de verschillende overtredingen

Artikel 35 Wi draagt de gemeenteraad op bij verordening de hoogte van de bestuurlijke boete vast te stellen die voor de verschillende overtredingen kan worden opgelegd. In artikel 34 Wi zijn voor de verschillende overtredingen de maximumbedragen van de bestuurlijke boete vastgelegd. De gemeente kan deze boetebedragen in haar verordening overnemen, maar ze kan ook lagere bedragen vaststellen. In deze Verordening worden de maximale boeten gehanteerd.

De boetebedragen die in de verordening worden opgenomen zijn maximumbedragen en géén gefixeerde bedragen. In de Awb is geregeld dat het dagelijks bestuur bij elke op te leggen bestuurlijke boete zal moeten nagaan welke boete passend is, gelet op de ernst van de gedraging, de mate van verwijtbaarheid en de individuele omstandigheden van de betrokken inburgeringsplichtige.

Artikel 27 Verhoging van de bestuurlijke boete bij herhaling van de overtreding

Dit artikel biedt het dagelijks bestuur de mogelijkheid om bij herhaling van de overtreding een hogere boete op te leggen dan op grond van artikel 26 van de verordening mogelijk is. Omdat in artikel 26 leden 1 en 2 van deze verordening al de maximale boeten zijn opgenomen, is de recidivebepaling niet op de eerste twee leden van toepassing.

Artikel 34, onderdeel d, Wi biedt de mogelijkheid voor gemeenten om de bestuurlijke boete te verhogen van maximaal € 500 naar maximaal € 1000 in het geval dat de inburgeringsplichtige bij herhaling niet voldoet aan de verplichting binnen de gestelde termijn het inburgeringsexamen of staatsexamen Nederlands als tweede taal I of II te behalen. Dit is geregeld in dit artikel.

Artikel 28 De gevolgen van niet nakoming van de overeenkomst door de vrijwillige inburgeraar

Lid 1

Op grond van artikel 24f moet de gemeenteraad bij verordening regels stellen over de niet-nakoming van de overeenkomst (hiermee wordt bedoeld de overeenkomst van artikel X lid 5 van de Wet van 13 september 2012 juncto artikel 24 d en 24f van de Wi).

In dit artikel legt de gemeenteraad de sancties vast die het dagelijks bestuur kan toepassen als de vrijwillige inburgeraar de verplichtingen die zijn neergelegd in de met hem gesloten overeenkomst (verwijtbaar) niet nakomt.

Lid 2

Het tweede lid bepaalt dat het dagelijks bestuur algemene regels kan stellen betreffende de gevolgen van het niet of niet volledig nakomen van de overeenkomst door de vrijwillige inburgeraar.

Artikel 29 Van overeenkomstige toepassing zijnde bepalingen

Dit artikel bepaalt dat artikel 2, tweede lid, en artikel 3 en 4 van de verordening van overeenkomstige toepassing zijn op inburgering. In genoemde artikelen wordt gesproken over voorziening.

In het kader van inburgering wordt daarmee niet bedoeld de voorziening gericht op re-integratie (zoals aangegeven in de begripsomschrijvingen van artikel 1), maar de inburgeringsvoorziening en taalkennisvoorziening.

Artikel 30 Toepassing verordening

Deze verordening wordt toegepast met ingang van 1 januari 2013, zijnde de datum waarop de Wet van 13 september 2012 inwerking is getreden.

Artikel 31 Hardheidsclausule

Dit artikel geeft de mogelijkheid tot individualiserend handelen als strikte toepassing van de verordening tot onbillijkheden leidt. Het dagelijks bestuur kan hiermee in bijzondere gevallen ten gunste van de belanghebbende afwijken van de bepalingen van deze verordening.

Dit afwijken kan alleen maar ten gunste van de betrokken belanghebbende en nooit ten nadele. Verder is met nadruk gemeld: de hardheidsclausule kan slechts in bijzondere gevallen worden toegepast. Het moet een uitzondering blijven en niet tot regel worden. Het dagelijks bestuur moet, in verband met mogelijke precedentwerking, duidelijk aangeven waarom in een bepaalde situatie van de verordening wordt afgeweken.

Artikel 32 Situaties waarin deze verordening niet voorziet

Mocht zich een situatie voordoen waarin deze verordening niet voorziet, dan beslist het dagelijks bestuur met inachtneming van het doel en de overwegingen die aan deze verordening ten grondslag liggen.

Artikel 33 Inwerkingtreding

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 34 Citeertitel

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.